

Repertoriumnummer 2017 /
Datum van uitspraak 18/12/2017
14/1556/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Gent

Vonnis

Kamer G3

Aangeboden op
Niet te registreren

Code VON : VERZ

IN ZAKE: **B.T.**, geboren op 24 januari 1987,
 wonende te Duitsland, [Adres];

B.V., geboren op 24 februari 1989,
 wonende te Duitsland, [Adres];

eisende partijen, op de openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mr. ,
advocaat met kantoor te [adres].

TEGEN: **V. GmbH**, met zetel te Duitsland [Adres],

eerste verwerende partij, tweede eisende partij in gedwongen tussenkomst en
vrijwaring op de openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mr. J. De Ridder
loco, Mr. , advocaat met kantoor [adres].

VPHV. GmbH, met zetel te Duitsland, [Adres].

Tweede verwerende partij, op de openbare terechtzitting vertegenwoordigd door
Mr. loco, Mr. , advocaat met kantoor te [adres] en Mr. , advocaat met
kantoor te [adres].

VP. GmbH, met zetel te Duitsland, [Adres].

verwerende partij in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, op de openbare
terechtzing vertegenwoordigd door Mr. loco, Mr. , advocaat met kantoor te
[adres] en Mr. , advocaat met kantoor te [adres].

SEL. nv, KBO nummer [...],
met zetel te 9000 Gent, [Adres],

Derde verwerende partij, eerste eisende partij in gedwongen tussenkomst en
vrijwaring, op de openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mr. loco, Mr. ,
[adres].

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering werd ingeleid bij middel van dagvaarding betekend door Robert Vergauwen, gerechtsdeurwaarder te 9000 Gent, Gewad 36 op 3 april 2014.

De vordering strekt ertoe:

“De vordering van verzoekers ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Gedaagden hoofdelijk te horen veroordelen om aan mijn verzoeker te betalen de som van TWEE HONDERD VIJFTIG DUIZEND EURO (€ 250.000), te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding.

Gedaagden hoofdelijk te horen veroordelen om aan mijn verzoekster te betalen de som van VIJFENTWINTIG DUIZEND EURO (€ 25.000), te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding. Gedaagden hoofdelijk te veroordelen tot een provisie van € 15.000 bij benoeming van een deskundige, met de voor te schieten deskundige-honoraria door gedaagden.

Gedaagden eveneens hoofdelijk aansprakelijk te willen veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding begroot op € 7 700.

Het te wijzen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder zekerheidsstelling.”

De vordering in gedwongen tussenkomst van 21 maart 2017 op verzoek van SEL. nv en de Vennootschap naar Duits recht V. GmbH strekt ertoe de Vennootschap naar Duits recht VP. GmbH & Co, KG te horen veroordelen tot:

“tussen te komen in het geding hangende voor de Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Gent, aldaar gekend onder rolnummer 14/1556/A, tussen, enerzijds, eisende partijen, de heer B.T. en mevrouw B.V. (thans B.V.) en, anderzijds, verzoekende partijen (in hun hoedanigheid van eerste en derde verweerster) en VPHV. GmbH (in haar hoedanigheid van tweede verweerster),

Dienvolgens te horen zeggen voor recht dat het te wijzen vonnis gedaagde gemeen en bindend verklaard wordt;

Dienvolgens te horen zeggen voor recht dat gedaagde gehouden zal zijn om SEL. te vrijwaren voor alle veroordelingen, van welke aard ook en zowel in hoofdsom, intresten als kosten, welke SEL. in het geding met eisende partijen zou oplopen ingevolge de gebreken en/of tekortkomingen waarvoor de aansprakelijkheid van gedaagde betrokken is, dan wel minstens dat gedaagde tot haar persoonlijk aandeel in de totale schade moeten worden veroordeeld in het kader van een gebeurlijke weerhouden in solidum aansprakelijkheid tussen verwerende partijen, Dienvolgens te horen zeggen voor recht dat gedaagde gehouden zal zijn om V. te vrijwaren voor alle veroordelingen, van welke aard ook en zowel in hoofdsom, intresten als kosten, welke V. in het geding met eisende partijen zou oplopen ingevolge de gebreken en/of tekortkomingen waarvoor de aansprakelijkheid van gedaagde betrokken is, dan wel minstens dat gedaagde tot haar persoonlijk aandeel in de totale schade moeten worden veroordeeld in het kader van een gebeurlijke weerhouden in solidum aansprakelijkheid tussen verwerende partijen,

Gedaagde te horen veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van verzoekende partijen begroot op de dagvaardingskosten in tussenkomsten vrijwaring en de rechtsplegingsvergoeding op EUR 1,320,-“

In hernemende syntheseconclusie neergelegd op 30 mei 2017 vorderen de eisende partijen:

“Voorafgaandelijk:

De besluiten van derde verweerster dd. 05/05/2017 te weren uit de debatten.

In hoofdorde :

Voorliggende zaak te verwijzen naar de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, die bevoegd is om kennis te nemen van het geschil.

In ondergeschikte orde:

Voor zover de Rechtbank zich toch bevoegd zou verklaren, de vorderingen van concluanten ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens eerste en derde verweersters (resp. V. GmbH en de N.V. SEL.) solidair, in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen om aan eerste concluant te betalen een onbenoemde provisie van 250.000,00 EUR op een geschatte eis van minstens 1.000.000,00 EUR, meer de vergoedende intresten vanaf datum ongeval, de gerechtelijke intresten en de kosten.

Dienvolgens eerste en derde verweersters (resp. V. GmbH en de N.V. SEL.) solidair, in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen om aan tweede concluant te betalen een onbenoemde provisie van 25.000,00 EUR op een geschatte eis van minstens 50.000,00 EUR, meer de vergoedende intresten vanaf datum ongeval, de gerechtelijke intresten en de kosten.

Voor zover de verwerende partijen zich niet akkoord zouden verklaren met de besluiten vermeld in de medische attesten van concluant, een geneesheer-deskundige aan te stellen met de gebruikelijke opdracht.

Eerste en derde verweersters (resp. V. GmbH en de N.V. SEL.) solidair, in solidum, minstens de ene bij gebrek aan de andere te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen een rechtsplegingsvergoeding in hoofde van concluanten, onder voorbehoud van aanpassing en/of indexering in de loop van het geding op een rechtsplegingsvergoeding van 7.700,00 EUR.”

In alleshernemende syntheseconclusies na artikel 748 Ger.W. en na dagvaarding in gedwongen tussenkomst neergelegd ter griffie op 2 oktober 2017 vordert de tweede verweerster, de verweerster in gedwongen tussenkomst en vrijwaring:

“Eisers en VPHV. GmbH akte te horen verlenen van de dading die zij hebben gesloten op 20 maart 2016. Dienvolgens vast te stellen dat de vorderingen en tegenvorderingen tussen respectievelijk eisers en de Voith groep zonder voorwerp zijn geworden.

Met betrekking tot de vordering van eisers in gedwongen tussenkomst, Stora Enso en V., zoals ingesteld tegen de firma VP. GmbH & Co. KG en de firma VPHV. GmbH, deze wegens gebrek aan belang onontvankelijk te horen verklaren;

Minstens zich materieel onbevoegd te verklaren en de zaak door te verwijzen naar de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent;

Voor zover de Arbeidsrechtbank zich bevoegd zou verklaren, vast te stellen dat het Duits recht op onderhavige zaak van toepassing is en dienvolgens te zeggen voor recht dat de vorderingen van eisers in gedwongen tussenkomst jegens verweerster in gedwongen tussenkomst en desgevallend enige vordering lastens VPHV. GmbH naar Duits (en zelfs naar Belgisch) recht verjaard zijn;

In uiterst ondergeschikte orde de vorderingen van Stora Enso en V. jegens verweerster in gedwongen tussenkomst desgevallend enige vordering lastens VPHV. GmbH ongegrond te verklaren; Eisers in gedwongen tussenkomst solidair, minstens in solidum te veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van verweerster in gedwongen tussenkomst begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 8.400,00 euro.”

In syntheseconclusie neergelegd ter griffie op 26 oktober 2017 vordert de derde verweerster:

“• In hoofdorde, zich materieel onbevoegd te verklaren en de zaak door te verwijzen naar de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent;
• In ondergeschikte orde, zich internationaal bevoegd te verklaren om integraal kennis te nemen van onderhavig geschil, zowel in de verhouding tussen concludante en eisers als overige verweerders en het Belgisch recht van integraal van toepassing ter verklaren op onderhavig geschil, zowel in de verhouding tussen concludante en eisers als de overige verweerders;
• In meer ondergeschikte orde, de vorderingen van eisers ongegrond te verklaren;
• In nog meer ondergeschikte orde, in zoverre de aansprakelijkheid van concludante per impossibile in het gedrang zou komen, te bevestigen dat de kwijtschelding ten opzichte van de medeschuldnaars in navolging van de overeenkomst tussen eisers en tweede verweerster dd. 20 maart 2016 ook concludante volledig bevrijdt, minstens de vordering te verminderen met het aandeel van de kwijtscholden medeschuldnaars;
• In uiterst ondergeschikte orde, in zoverre de aansprakelijkheid van concludante per impossibile in het gedrang zou komen, de in solidum aansprakelijkheid van concludante, samen met eerste verweerster en verweerster in gedwongen tussenkomst en vrijwaring te willen weerhouden, voor respectievelijk 10%, 60 % en 30 % van de schadevergoeding; in dit geval dient de in hoofde van eisende partijen weerhouden schade begroot te worden op basis van de indicatieve tabel;
Eisers te veroordelen tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding zoals hieronder begroot.”

In synthesebesluiten neergelegd ter griffie op 7 november 2017 vordert de eerste verweerster:

“In hoofdorde:

- Zich zonder rechtsmacht, dan wel internationaal onbevoegd te verklaren;

In onder geschikte orde;

- Zich materieel onbevoegd te willen verklaren;

In meer onder geschikte orde:

- Uitdrukkelijk voor recht te willen verklaren dat het Duitse recht toepasselijk lex solutionis is en dienvolgens de vordering van eisers onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren wegens verjaring;

- De vorderingen van eisers ongegrond te verklaren;

In nog meer onder geschikte orde:

- In zoverre de aansprakelijkheid van concludante per impossibile in het gedrang zou komen, te bevestigen dat de kwijtschelding ten opzichte van de medeschuldnaars ook concludante bevrijdt, minstens de vordering te verminderen met het aandeel van de kwijtscholden medeschuldnaars;

- Alvorens recht te doen overeenkomstig art. 19 lid 2 Ger. W. i. art. 877 Ger. W. eisers te willen veroordelen tot het openleggen van alle naar aanleiding van het schadegeval verkregen vergoedingen onder voorlegging van bewijsstukken en bijkomende conclusietermijn toe te staan op grond van art. 6 EVRM i. art. 748 § 2 Ger. W.;

- Alvorens recht te doen in toepassing van artikel 19 een gerechtelijk expert aan te stellen met als opdracht een onderzoek in te stellen naar Duits recht en alle onbeantwoorde vragen van partijen betreffende de gevorderde schade te onderzoeken;

Conform artikel 987 Ger. W. eisers te veroordelen tot het betalen van het voorschot van het betreffende deskundigenonderzoek;

In uiterst ondergeschikte orde:

- In zoverre de aansprakelijkheid van concludante per impossibile in het gedrang zou komen, het principe van aansprakelijkheidsverdeling met tweede en derde verweerster en verweerster in gedwongen tussenkomst te willen toepassen en concludante voor maximaal 1% aansprakelijk te stellen, VOITH en STORA daarentegen minstens elk voor % 49,5;

In alle ordes:

- Alle aanvullende en syntheseconclusies van eisers na 29.05.2017, evenals alle nieuw aangebrachte stukken, uit te debatten te weren;
- Alle aanvullende en syntheseconclusies van tweede verweerster VOITH 16.06.2015, evenals alle nieuw aangebrachte stukken, uit te debatten te weren;
- Geen uitvoerbaarheid bij voorraad te verlenen aan de uitspraak;
- Eisers te veroordelen tot alle kosten van het geding, met inbegrip van de rpv begroot op het basisbedrag € 7.700,-;
- Akte te nemen van de vordering tot gedwongen tussenkomst in gemeen en bindendverklaring ten opzichte van VP. GmbH & Co. KG, deze vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en de zaken samen te voegen;
- Het tussen te komen vonnis dan ook gemeen en bindend te verklaren aan VP. GmbH & Co. KG;
- Dienvolgens te horen zeggen voor recht dat VP. GmbH & Co. KG gehouden zal zijn om V. te vrijwaren voor alle veroordelingen, van welke aard ook en zowel in hoofdsom, intresten als kosten, welke V. in het geding met eisende partijen zou oplopen ingevolge de gebreken en/of tekortkomingen waarvoor de aansprakelijkheid van gedaagde betrokken is, dan wel minstens dat VP. GmbH & Co. KG tot haar persoonlijk aandeel in de totale schade moeten worden veroordeeld in het kader van een gebeurlijke weerhouden in solidum aansprakelijkheid tussen verwerende partijen;
- VP. GmbH & Co. KG te horen veroordelen tot de kosten van het geding aan de zijde van verzoekende partijen begroot op de dagvaardingskosten in tussenkomst en vrijwaring en de rechtsplegingsvergoeding op EUR 1.320,-."

II. RECHTSPLEGING

De hoofdvordering werd ingeleid bij middel van dagvaarding betekend door Robert Vergauwen, gerechtsdeurwaarder te 9000 Gent, Gewad 36 op 3 april 2014.

De vordering in gedwongen tussenkomst op verzoek van SEL. nv en de Vennootschap naar Duits recht V. GmbH ten aanzien van de Vennootschap naar Duits recht VP. GmbH & Co, K werd ingeleid bij middel van dagvaarding van 21 maart 2017

De partijen werden in kennis gesteld van de conclusietermijnen en rechtsdag, en dit door middel van een proces verbaal van zitting van de kamer G1 van 26 juni 2017 dat hen werd toegestuurd op 30 juni 2017, overeenkomstig artikel 747, § 2, vierde lid Ger.W.

De rechtsdag werd bepaald op de openbare terechtzitting van de kamer G3 van 27 november 2017.

Op deze terechtzitting kende de poging tot verzoening overeenkomstig artikel 734 Ger. W. geen resultaat.

De rechtbank heeft alle partijen op deze zitting gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies, en heeft de debatten gesloten.

De rechtbank heeft de stukken van het geding, onder meer die gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, ingezien.

De Taalwetgeving werd gerespecteerd.

III. TEN GRONDE

1. exceptie van afwezigheid van rechtsmacht:

1.1. Eerste verweerster stelt dat de Belgische rechtbanken onbevoegd zijn. Zij verwijst naar de Verordening 44/2001 (EEX-Vo). Zij kon steeds voor de rechtbanken van haar maatschappelijke zetel te Duitsland worden gedagvaard. Indien zij in België wordt gedagvaard dient de dagvaarding expliciet de internationale bevoegdheidsgrond en rechtsmacht weer te geven. Dit zou *in casu* niet het geval zijn.

De derde verweerster stelt dat de Belgische rechtbanken wel degelijk bevoegd zijn en verwijst naar de Brussel I verordening. De eisers stellen eveneens dat de Belgische rechtbanken wel degelijk bevoegd zijn en het Belgisch recht van toepassing is.

1.2. Vooreerst dient uitgemaakt te worden of de Verordening (EG) nr. 1215/2012 (Verordening Brussel I bis) danwel de Verordening (EG) 44/2001 (Verordening Brussel I) van toepassing is.

De Verordening Nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken bepaalt in artikel 66: *“Deze verordening is slechts van toepassing op rechtsvorderingen die zijn ingesteld, authentieke akten die zijn verleden of geregistreerd, en gerechtelijke schikkingen die zijn goedgekeurd of getroffen op of na 10 januari 2015.”*

Gezien deze zaak werd ingeleid bij middel van dagvaarding betekend op 3 april 2014 is de Verordening (EG) Nr. 44/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken wel degelijk van toepassing.

1.3 In de Verordening 44/2001 wordt een onderscheid gemaakt tussen de algemene bepalingen omtrent de bevoegdheid en de bijzonder bevoegdheid.

Algemene bepalingen:

Artikel 2:

1. Onverminderd deze verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat.
2. Voor degenen die niet de nationaliteit bezitten van de lidstaat waar zij woonplaats hebben, gelden de regels voor de rechterlijke bevoegdheid die op de eigen onderdanen van die lidstaat van toepassing zijn.

Artikel 3. 1. Degenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben, kunnen slechts voor het gerecht van een andere lidstaat worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels.

Bijzondere bevoegdheid:

Artikel 5

Een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, kan in een andere lidstaat voor de volgende gerechten worden opgeroepen:

(..)

3. ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad: voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen.

In een arrest van het Hof van Justitie van 16 juni 2016 (zaak C-12/15)¹ wordt omtrent voornoemde bepalingen het volgende gesteld:

“24. Volgens de rechtspraak van het Hof omvat het begrip „verbintenissen uit onrechtmatige daad” in de zin van artikel 5, punt 3, van verordening nr. 44/2001 elke vordering die ertoe strekt een verweerder aansprakelijk te stellen en die geen verband houdt met een „verbintenis uit overeenkomst” in de zin van artikel 5, punt 1, onder a), van die verordening (arrest van 28 januari 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punt 44). In dat verband zal het Hof zich, bij gebreke van gegevens in het verwijzings- arrest die erop wijzen dat er tussen de partijen in het hoofdgeding een overeenkomst bestaat, het- geen de verwijzende rechter niettemin heeft na te gaan, bij zijn onderzoek beperken tot artikel 5, punt 3, van verordening nr. 44/2001, waarop de vragen van de verwijzende rechter zien.

25. Zoals de advocaat-generaal in punt 27 van zijn conclusie heeft gememoreerd, regelt hoofdstuk II, afdeling 2, van verordening nr. 44/2001 slechts als afwijking van de algemene regel van artikel 2, lid 1, van deze verordening, dat de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan de verweerder zijn woonplaats heeft bevoegd verklaart, een aantal bijzondere bevoegdheden, waaronder die van artikel 5, punt 3, van deze verordening. Aangezien de bevoegdheid van de gerechten van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, een bijzondere bevoegdheidsregel vormt, moet er een autonome en strikte uitlegging aan worden gegeven, die niet verder gaat dan de door deze verordening uitdrukkelijk voorziene gevallen (zie in die zin arresten van 5 juni 2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, punten 43-45, en van 10 september 2015, Holtermann Ferho Ex- ploitation e.a., C-47/14, EU:C:2015:574, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

26. Volgens vaste rechtspraak berust de bijzondere bevoegdheidsregel van artikel 5, punt 3, van deze verordening op het bestaan van een bijzonder nauw verband tussen de vordering en de gerechten van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen, op grond

¹ Zie in dit verband ook Cass. 7 november 2016, A.R.C.16.0200.N, www.juridat.be

waarvan het om redenen verband houdend met een goede rechtsbedeling en nuttige procesinrichting gerechtvaardigd is dat deze laatste bevoegd zijn (arresten van 5 juni 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, punt 47, en 10 september 2015, *Holterman Ferho Exploitatie e.a.*, C-47/14, EU:C:2015:574, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

27. Ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad is de rechter van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich dreigt voor te doen, normaliter het best in staat om uitspraak te doen, vooral omdat de afstand geringer is en de bewijsvoering gemakkelijker (arresten van 21 mei 2015, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, punt 40, en 10 september 2015, *Holterman Ferho Exploitatie e.a.*, C-47/14, EU:C:2015:574, punt 74).

28. Zoals het Hof al heeft geoordeeld, doelt het begrip „plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan” in artikel 5, punt 3, van verordening nr. 44/2001 zowel op de plaats waar de schade is ingetreden als op de plaats van de gebeurtenis die met de schade in oorzakelijk verband staat, zodat de verweerder naar keuze van de eiser voor het gerecht van de ene dan wel van de andere plaats kan worden opgeroepen (zie, op het gebied van vervuiling, arrest van 30 november 1976, *Bier*, 21/76, EU:C:1976:166, punten 24 en 25; op het gebied van namaak, arrest van 5 juni 2014, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, punt 46, en, op het gebied van een arbeidsovereenkomst van een directeur van een vennootschap, arrest van 10 september 2015, *Holterman Ferho Exploitatie e.a.*, C-47/14, EU:C:2015:574, punt 72).

(...)

34 In dat kader moet eraan worden herinnerd dat het begrip „plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan” niet zo ruim kan worden uitgelegd dat het iedere plaats omvat waar de schadelijke gevolgen voelbaar zijn van een feit dat reeds elders daadwerkelijk ingetreden schade heeft veroorzaakt (arrest van 19 september 1995, *Marinari*, C-364/93, EU:C:1995:289, punt 14).

35 In het kielzog van deze rechtspraak heeft het Hof tevens nader verklaard dat deze uitdrukking niet ook de plaats omvat waar de verzoeker woont, waar zich het centrum van zijn vermogen bevindt, op de enkele grond dat hij aldaar financiële schade heeft geleden die voortvloeit uit een in een andere lidstaat ingetreden en door hem geleden verlies van onderdelen van zijn vermogen (arrest van 10 juni 2004, *Kronhofer*, C-168/02, EU:C:2004:364, punt 21).

(..)

44 Het Hof heeft specifiek voor artikel 5, punt 3, van verordening nr. 44/2001 gepreciseerd dat de aangezochte rechter in de fase van het onderzoek van zijn internationale bevoegdheid niet de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de vordering volgens de regels van nationaal recht beoordeelt, maar uitsluitend de aanknopingspunten met de forumstaat identificeert die zijn bevoegdheid op grond van deze bepaling rechtvaardigen. De verwijzende rechter mag dus uitgaan van de relevante beweringen van de verzoeker inzake de voorwaarden voor aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad, zij het enkel om na te gaan of hij krachtens die bepaling bevoegd is (zie in die zin arresten van 25 oktober 2012, *Folien Fischer en Fofitec*, C-133/11, EU:C:2012:664, punt 50, en 28 januari 2015, *Ko-lassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

45 *Wanneer de verweerder de beweringen van de verzoeker betwist, hoeft de nationale rechter dus in de fase van de bepaling van de bevoegdheid niet over te gaan tot een bewijsprocedure, maar het Hof heeft geoordeeld dat zowel het doel van een goede rechtsbedeling – dat aan de toepassing van verordening nr. 44/2001 ten grondslag ligt – als de geboden eerbiediging van de autonomie van de rechter in de uitoefening van zijn functies vereist dat het aangezochte gerecht zijn internationale bevoegdheid kan toetsen aan alle te zijner beschikking staande gegevens, daaronder begrepen, in voorkomend geval, de betwistingen van de verweerder (arrest van 28 januari 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punt 64).*

46 *Gelet op het voorgaande dient op de derde vraag te worden geantwoord dat het gerecht waarbij een geschil aanhangig is gemaakt in het kader van de toetsing van zijn bevoegdheid krachtens verordening nr. 44/2001 alle hem ter beschikking staande gegevens in aanmerking moet nemen, daaronder begrepen, in voorkomend geval, de betwistingen van de verweerder.”*

1.4 Het schade verwekkend feit, het arbeidsongeval, deed zich voor in de bedrijfsgebouwen van de derde verwerende partij met zetel gelegen te 9000 Gent, Wondelgemkaai 200. De plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan is dan ook te Gent.

Ook de door de eerste eiser geleden schade zelf deed zich initieel voor in België nu de eerste eiser na het arbeidsongeval werd binnengebracht in het UZ te Gent en daar verbleef daar tot 15 maart 2010. Pas na deze datum werd hij gerepatriëerd naar het ziekenhuis te Murnau (Duitsland) om aldaar verder verzorgd te worden.

Daarenboven dient te worden verwezen naar artikel 6 van de voornoemde Verordening waarin wordt gesteld dat *“Deze persoon (die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, kan in een andere lidstaat voor de volgende gerechten worden opgeroepen) kan ook worden opgeroepen: 1. indien er meer dan één verweerder is: voor het gerecht van de woonplaats van een hunner, op voorwaarde dat er tussen de vorderingen een zo nauwe band bestaat dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gelijktijdige behandeling en berechting, teneinde te vermijden dat bij afzonderlijke berechting van de zaken onverenigbare beslissingen worden gegeven”*.

De maatschappelijke zetel van de derde verwerende partij is gelegen te 9000 Gent, Wondelgemkaai 200.

Op basis van wat voorafgaat zijn de Belgische rechtbanken en meer bepaald de rechtbanken te Gent wel degelijk bevoegd om kennis te nemen van het geschil.

1.5 De eerste verweerster stelt tevens dat de dagvaarding nergens een wettelijke rechtvaardigingsgrond geeft voor het ten opzichte van haar afwijkend gehanteerd forum. Wederrechtelijk zou uit de dagvaarding de territoriale bevoegdheid niet kunnen worden beoordeeld.

De rechtbank stelt vast dat in de dagvaarding wordt vermeld:

*“De aansprakelijkheid van de Duitse firma **MP. GmbH**, opdrachtgever van de Duitse firma **B. GmbH**, contractant van **SEL. n.v.** en uitvoerder der werken, bestaat hierin dat de instructies die waren opgesteld door **MP. GmbH** niet beschreven waar de aanhechtingspunten van de takels dienden te worden gekozen.*

De beschrijvende nota betreffende de te hanteren werkmethode - zoals opgesteld door MP. GmbH - is onvolledig, gezien de werkmethode voor het hijsen en het aanslaan van materiaal, zoals de te wisselen walsen, niet beschreven wordt. De werknemers hadden dus geen instructies hadden waar zij de takel dienden te bevestigen.

Deze nalatigheid in hoofde van MP. GmbH heeft geleid tot het ongeval. MP. GmbH is hiervoor aansprakelijk en moet daarom verzoeker schadeloos stellen voor de hem toegebrachte schade.”

“Gedaagden hebben specifieke reglementeringen niet gerespecteerd, en zijn ook aansprakelijk op grond van artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

De zaak dient te worden behandeld voor de Arbeidsrechtbank te GENT, zijnde de plaats waar het ongeval zich heeft voorgedaan.”

De eisers hebben met andere woorden reeds in de dagvaarding op een voldoende wijze aangeduid op basis waarvan de Belgische rechtbanken en in huidig specifiek geval, de rechtbanken te Gent, bevoegd zijn.

2. Wat de materiële bevoegdheid betreft:

2.1 Volgens artikel 9, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek is de volstreckte bevoegdheid de rechtsmacht die bepaald wordt naar het onderwerp, de waarde en in voorkomend geval het spoedeisende karakter van de vordering of de hoedanigheid van de partijen.

De regels betreffende de volstreckte bevoegdheid zijn van openbare orde, zodat de rechter ambtshalve moet nagaan of hij bevoegd is. (Cass. 13 oktober 1997, A.C. 1997, 966; J.T.T. 1997, 483; Cass. 2 november 1994, A.C. 1994, 911)

De materiële bevoegdheid van een rechtscollege wordt niet beoordeeld op het tijdstip waarop het uitspraak moet doen, maar op het tijdstip waarop de vordering is ingesteld. (Cass. 22 oktober 1981, R.W. 1982-83, 2457; J.T. 1982, 295)

Bij de beoordeling van de bevoegdheid moet niet worden uitgegaan van het werkelijke door de rechtbank op te sporen voorwerp van het geschil, maar van de vordering, in de bewoordingen waarin ze door de eiser is gesteld. (Cass. 13 juni 2003, C.01.0320.N, www.cass.be, op datum; Cass. 13 oktober 1997, A.C. 1997, 401; Cass. 6 maart 1987, A.C. 1986, 894; Cass. 19 december 1985, A.C. 1985-86, 589; R.W. 1986-87, 279; J.T. 1986, 281, concl. proc.-gen. E. KRINGS)

Volgens artikel 579, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, neemt de arbeidsrechtbank kennis van de vorderingen betreffende de vergoeding van schade voortkomende uit arbeidsongevallen, uit ongevallen op de weg van en naar het werk en uit beroepsziekten.

2.2 Uit de dagvaarding blijkt dat de eisers hun vordering steunen op het feit dat *“Gedaagden hebben specifieke reglementeringen niet gerespecteerd, en zijn ook aansprakelijk op grond van artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.”*

De arbeidsrechtbank is bijgevolg materieel onbevoegd om kennis te nemen van huidig geschil. Alle in het geding zijnde partijen hebben dit ten andere ook expliciet in besluiten aanvaard en vragen de doorverwijzing naar rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

De rechtbank verklaart zich bijgevolg onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van de eisers en verzendt de zaak, met inbegrip van de beslissing over de kosten naar de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

UITSpraak

De arbeidsrechtbank te Gent, afdeling Gent kamer G3, doet uitspraak **op tegenspraak**,

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41, werd nageleefd.

Verklaart de Belgische rechtbank bevoegd om kennis te nemen van het geschil.

Verklaart zich evenwel materieel onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van de eisende partijen en verzendt aldus de zaak in de staat waarin zij zich bevindt, met inbegrip van de beslissing over de kosten naar de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

Aldus gewezen door:

Dhr. ,	rechter in de arbeidsrechtbank, die de kamer voorzit;
Dhr. ,	rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever,
Dhr. ,	rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider,

bijgestaan door:

Dhr. ,	griffier
--------	----------

en uitgesproken op **ACHTTIEN DECEMBER TWEEDUIZEND EN ZEVENTIEN**, in openbare terechtzitting van de kamer G3 van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.